

27 oktober 2019 - Bijbelzondag – Ik wens jou

Lezing: Romeinen 1 : 1 – 7

Brieven schrijven doet u het nog wel?

Een kaartje sturen dat misschien nog wel, van een vakantie adres of ter gelegenheid van een verjaardag of straks weer de kerstkaarten om iemand goede kerstdagen en een gelukkig nieuwjaar te wensen.

Maar echt brieven schrijven, ik denk dat dat niet vaak meer gebeurt. Hoe heel anders was dat in de tijd van het Nieuwe Testament. Het Nieuwe Testament bestaat uit 27 boeken. De meeste boeken zijn brieven: 21 boeken zijn als brief geschreven. En in dertien van deze brieven staat dat Paulus de schrijver is. De brief aan de christenen in Rome is de langste brief in het Nieuwe Testament: wel 433 verzen. De brieven van Paulus zijn in het Grieks geschreven. En ze beginnen steeds met dezelfde woorden: Paulus' naam in het Grieks. Dat was heel handig, want zo wisten de lezers meteen wie de brief geschreven had. Paulus schrijft een brief aan de christenen in Rome. Maar hij is dan nog niet in Rome geweest. Hij schrijft dat hij er al heel lang naar verlangt om naar hen toe te komen. Paulus wil de christenen in Rome bezoeken tijdens zijn reis naar Spanje. Door alvast deze brief te schrijven laat hij hun weten dat hij langs wil komen, en wat hij aan hen wil vertellen.

Van een vervolger van de eerste christenen is Paulus een apostel geworden die het goede nieuws over Jezus tot in Rome brengt. We kennen Paulus niet alleen uit de verhalen in Handelingen, maar ook van zijn brieven. De meeste van zijn brieven schrijft hij aan mensen die hij heeft ontmoet, bijvoorbeeld omdat hij in hun stad het goede nieuws over Jezus heeft verteld. Zo blijft Paulus betrokken bij de mensen die in Jezus zijn gaan geloven, en helpt hij hen met vragen over het geloof. Paulus schrijft de meeste van zijn brieven tussen het jaar 50 en 60 na Christus. De brief aan de christenen in Rome schrijft Paulus rond het jaar 56 na Christus.

Hij doet dit vanuit Korinte in Griekenland. Febe brengt de brief hiervandaan naar Rome. Zij is een leider van de kerk in Korinthe en een medewerker van Paulus. De brief aan de christenen in Rome is een bijzondere brief: als Paulus deze brief schrijft, is hij dus nog niet in Rome geweest. Hij schrijft dat hij er al heel lang naar verlangt om naar de mensen in Rome toe te komen. Tegelijk gebruikt hij zijn brief om in te gaan op de moeizame verhouding tussen de Joden en de niet-Joden in de christelijke gemeente. Het centrale thema van de brief aan de Romeinen is: iedereen die in Jezus Christus gelooft, is voor God een goed mens. God redt iedereen die gelooft.

De brief aan de Romeinen is de langste brief in de Bijbel. Het is als het ware een samenvatting van alles wat Paulus wil vertellen over God en over Jezus. Paulus wil in zestien hoofdstukken heel veel zeggen. Misschien is dat wel de reden dat deze brief bekendstaat als moeilijk en vol theologische begrippen. Paulus begint al zijn brieven met een groet aan de lezers van de brief.

Vandaag lezen we die groet uit de brief aan de Romeinen. In het allereerste vers schrijft Paulus: ‘Dit is een brief van Paulus aan alle christenen in de stad Rome.’ Daarna werkt hij dit verder uit. Hij zegt iets over zichzelf, de schrijver van de brief: hij is een dienaar en apostel van God en Jezus. Paulus vertelt kort waar de brief over gaat en wat hij al weet van de christenen in Rome. Tot slot wenst hij de lezers de goedheid en vrede van God en Jezus toe. In de verzen daarna dankt Paulus God voor de christenen in Rome. Door zijn brief zo te beginnen, stemt Paulus zijn lezers gunstig. Meteen in dit eerste stukje laat Paulus al zien dat hij de spanningen tussen Joden en niet-Joden in de gemeente kent: hij verwijst naar de Joodse heilige boeken en noemt Jezus een nakomeling van David. Maar meteen daarna schrijft hij dat mensen uit alle volken moeten gaan geloven. In het laatste deel van onze lezing staat: ‘Ik wens jullie toe dat God, onze Vader, en de Heer Jezus Christus goed voor jullie zijn en jullie vrede geven.’ Dit is een vaste zegenwens aan het begin van zijn brieven.

En zo komen we ook bij het thema van deze Bijbel zondag: Ik wens jou....

Paulus wenst ons de liefde en vrede van God.

En wat wensen wij elkaar?

Geluk ?- Als ik u zou vragen: wilt u gelukkig zijn? – dan denk ik niet dat iemand van u daar met ‘nee’ op zou antwoorden. Gelukkig zijn willen we allemaal, toch?

Dan moeten we ons natuurlijk wel de vraag stellen wat geluk eigenlijk is.

Is geluk dat je de staatsloterij wint? Dat is misschien wel een aardige vraag. Daar is niet zo lang geleden onderzoek naar gedaan. Tientallen mensen die een grote geldprijs hadden gewonnen kregen de vraag of ze daar nou gelukkig door waren geworden. En bijna iedereen kwam op hetzelfde antwoord uit. Het hebben van geld maakt niet gelukkig. Wel dat je andere mensen met dat geld een beetje kunt helpen.

Geluk is blijkbaar iets anders dan de veiligheid van veel bezit. Geluk heeft te maken met iets dat je voor een ander kan betekenen.

Vanuit de Bijbel kun je elkaar bemoedigen, tot steun zijn en het beste wensen.

Want de Bijbel is goed nieuws om door te geven.

De woorden van Jezus, wat Hij zei en deed: dat laat ons zien waar het in het leven ten diepste om gaat. En dat willen we toch ook aan elkaar doorgeven?

Wat wensen we elkaar?

Troost? Wijsheid? Even alle beslommeringen loslaten en bezig zijn met wat er echt toe doet?

Op deze Bijbelzondag kunnen we erbij stilstaan dat tegenover de stortvloed van vluchtigheden en de waan van de dag de Bijbel een ijkpunt kan bieden voor rust, reflectie en voor wat echt belangrijk is.

Oog hebben voor de ander, voor de Ander.

Uiteindelijk is de bijbel een boek dat dicht bij het leven staat, in al zijn schoonheid en gruwelijkheid. Het gaat over goed en kwaad, over het leven zoals het bedoeld is, over duizend keer jammerlijk falen en over onze bestemming als mens: Gods nieuwe wereld (BGT).

En je zou kunnen zeggen: met de bijbel in de hand blijven we onze wensen koesteren en ons ervoor inzetten.

En daar worden toch wensen, onze wensen werkelijkheid:

waar mensen elkaar, soms weer opnieuw, de hand durven te reiken en durven te zeggen “het spijt me”.

Waar mensen voor anderen opkomen en hun goede zorg, moed en troost geven.

Waar mensen met heel veel liefde in staat zijn om van anderen de tranen te drogen.

Waar geloof en hoop met elkaar gedeeld worden.

Dat is hoe Jezus het koninkrijk van God gestalte gaf, dat is hoe Paulus dat in zijn brieven probeerde door te geven. Hij wenste de mensen, toe dat zij de goedheid van God en vrede in hun leven zouden ervaren.

En tot op de dag van vandaag horen we naar die Bijbelwoorden van troost, hoop en toekomst en proberen we die in ons leven waar te maken.

Daarom is er alle reden om deze Bijbelzondag te vieren en elkaar het goede toe te wensen .....

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger